

ZAPOJUJI SE

Chřipkové epidemie nutí k improvizacím, ve kterých je razantní žena Simona Babčáková jako ryba ve vodě. Povídaly jsme si nakonec telefonicky na lince Praha–Brno. Pohoda, upřímný smích, ale i roztrpčení nad současným stavem společnosti. Všechny tyto emoce dokázalo zachytit dálkové spojení s divadelní, seriálovou a filmovou herečkou.

Kde jsem vás zrovna zastihla? Doma. Dnes mám volný den a jdu na fyzioterapii. Budu trávit čas s rodinou. Já vlastně nemám nic jako „běžný den“. Mě by stereotyp zabil.

Rovnou skočím na vážnější otázku. Jak vnímáte současnou společnost, ať už českou, nebo světovou?

Inferno. Peklo. Jako společnost jsme se dostali do bodu, kdy jsme nastavili a přijali pravidla, která se příliš neslučují s potřebami lidské bytosti. Mám pocit, že společnost si život neuvěřitelně komplikuje a znepríjemňuje, zrazujeme sami sebe. Naštěstí přibývá lidí, u kterých vidím v očích život a jiskru.

Takže lidé podle vás nejsou dostatečně aktivní?

Absolutně ne, nejen ve smyslu občanský aktivní, ale i aktivní ve smyslu skutečného zájmu o sebe. Chodí do práce a z práce, koukají na seriály, „nějak“ se postarají o děti, ale jsou de facto pořád nepřítomni. Jako roboti.

Co myslíte, že by se mělo konkrétně v naší – české – společnosti změnit?

Jediná cesta je, aby každý sám za sebe dělal to nejlepší, co umí, pro rozkvet svého života. S tím souvisí i přiznání určitých potřeb. Třeba já, aby můj život kvetl, mám potřebu se občanský angažovat, protože to k tomu patří. Uvědomuju si, že jsem součástí nějakého společenství, které má na mě velký vliv, a pokud se nebudu o nic zajímat, budu jenom v roli oběti. A to už nekvetu. Lidé by měli přestat být tupé ovce, a naopak pátrat po tom, odkud jsou a jaký je jejich smysl života, a z toho vyplývají další věci. Zapojuji se v projektu Světová škola Člověka v tísní, kde jsou studenti inspirováni k tomu, aby se občanský angažovali. Třeba aby vyčistili se spoluobčany kilometr potoka. Nebo kluci z VŠ v Brně udělali v domově důchodců školení práce s počítačem. Jednoduché věci. Vyprávění o tom, co jim to dalo, je pak právě ta přidaná hodnota. Příjemný pocit z toho, že jsme prospěšní, je také základní potřeba lidské bytosti. Někam patřit, vědět, kde je moje místo a jaký má moje existence smysl pro celek.

Podporujete Hnutí DUHA a také další organizace. Jaké jsou podle vás problémy, které by ekologické organizace měly řešit?

Nemám dostatečný vhled do situace a možností, abych mohla být kritická. Jsem v panice z toho, kolik korporací bezohledně likviduje planetu. Jsem vděčná za jakoukoli aktivitu a existenci jakékoli organizace, která se snaží cokoli dělat.

Napadlo vás, že byste třeba jela na šumavskou blokádu zabránit ilegálnímu kácení?

Velmi oceňuju odvahu lidí, kteří do toho šli a podstoupili riziko, protože ve finále se jim skutečně podařilo na problém upozornit a dosáhnout změny. Snažím se je podpořit ze zálohy tím, že podepisuji petice a veřejně vyjadřuji podporu, třeba i rozhovorem pro vás.

Dejvické divadlo, v němž hrajete, je špičkou mezi divadly. Je pro vás i u neziskových organizací důležitá kvalita?

Ano, Dejvické divadlo je špičkou. A to i díky kultivaci vnitřních sociálních vztahů. Spolupracuji s neziskovkami různého typu už přes 12 let podle toho, kam mě vítr zavane. Cítím, že se velice zvyšuje profesionalita neziskových organizací. Snaží se navázat se sponzory a donory vztah a daleko víc řešit, co by tito dárci potřebovali, aby pro ně byla podpora neziskového sektoru maximálně uspokojující. To se mi líbí, je to změna, investice do vztahu, nejen do té materiální výměny. Hnutí DUHA je další takovou organizací – spolu s Asistencí a Člověkem v tísní. Také mi přijde dobře, že neziskové organizace začínají čím dál více spolupracovat mezi sebou, protože je spousta témat, ve kterých se překrývají. Získají větší sílu a serióznost při jednání s partnery, ať už na úrovni úřednictva, nebo konkrétních osob.

Zmínila jste životní potřeby. Co pro vás znamená herectví?

To je jako kdybyste se zeptala vášnivého ornitologa, co ho zajímá na ptácích. To je vašeň, cesta srdce, láska, krása. V této činnosti jsem doma, cítím, že do divadla patřím. To je to, k čemu jsem byla předurčena. Cítím se svobodná, zažívám slast a radost z dobře vykonané práce. Což je další velká potřeba lidské bytosti.

Co k tomu pocitu směřuje?

Základem je to příjemné pracovní prostředí čili vztahy. Vědomě se o ně starám. Jsem šťastná, že máme s kolegy hezké vztahy. Nezažila jsem v souvislosti s herectvím nepřijemné pracovní prostředí, nějaké naschvály. A druhá věc je uspokojení ze zájmu diváků o naši práci. Dobrý pocit se pak dostavuje, když přijde hodně lidí, slyším smích a dostávám zpětné vazby, že je to oslovuje, něco jim to přináší a dochází i k pohnutí. Při improvizacích počet diváků ovlivňuje proces tvorby – když je plno, tak je to veselý klus, trysk a cval.

Simona Babčáková se narodila 21. února 1973 v Šumperku, na jihozápadním okraji Jeseníků. Vystudovala Zlínskou školu umění, prošla scénami Městského divadla Zlín a pražského Divadla v Dlouhé a působila rovněž v Klicperově divadle v Hradci Králové. Je členkou souboru Dejvického divadla v Praze, kde nedávno spolu s Ester Kočičkovou spustila mimo jiné projekt improvizčních večerů. Zahrála si v mnoha českých filmech, například U mě dobrý, Nestyda, Nuda v Brně, Děti noci, Comeback, Zoufalci, Největší z Čechů, z poslední doby pak Dira u Hanušovic či Hodiňový manžel.

V rozhovoru s Danielou Drtinovou jste řekla: „Jakmile jsem na jevišti, jsem postava a nejsem to já.“

Daří se vám to v běžném životě i naopak – být Simonou Babčákovou a na nic a nikoho si nehrát?

Snažím se. Uvědomuji si toto riziko a pracuji s tím. Občas dostanu zpětnou vazbu, že jsem hrála. Děláme to ale všichni – hrajeme nějaké role. Já si to díky své práci možná jen víc uvědomuju.

Máte nějakou etickou hranici, kde a co už byste nehrála?

Mám, jednoznačně. A hlídám si to. Kdykoli přijde výzva, která mi způsobuje nepříjemný pocit v žaludku, snažím se ji poctivě vyhodnotit a konzultuju to i se svými bližními. Často odmítám.

V poslední době se spolu s Ester Kočíčkovou věnujete improvizaci. Potřebuje k ní člověk talent, nebo je to spíš o tréninku?

Pokud máte na mysli improvizální představení, potřebujete určitě talent, odvalu i trénink. Improvizaci si může vyzkoušet a užít úplně každý. Ta zkušenost mu může přinést inspiraci, pocit úlevy a hravost do každodenního života. Naproti tomu hráčů, kteří to mohou dělat na profesionální úrovni, je málo. Při improvizaci musíte být zároveň autor, režisér, herec, divák a pak je tady ještě ta božská část, která se dívá. Není to tak snadné, jak to zvenku může vypadat.

Co bylo tím impulzem, díky němuž jste začala s improvizací?

Ve svých 22 letech jsem poprvé viděla představení Jaroslava Duška Vízita a tehdy ve mně jednoznačně vybuchl prudký zájem.

Člověk, který se věnuje improvizaci, pak musí brát život s větším nadhledem. Je to tak?

Sto procentně. Má to velmi pozitivní vliv na můj život. Díky improvizaci jsem schopná zasmát se i věcem, ze kterých bych se dřív hroutila. Improvizace mě baví čím dál víc. S Ester Kočíčkovou jsme stále sehraňější a hra se vyvíjí a roste. Ester je pro mě velkou inspirací. Kromě toho v Dejvickém divadle pořádám improvizální workshopy se záměrem vytvořit větší skupinu kompatibilních hráčů, abychom mohli hrát rozvětvenější příběhy.

Máte za sebou první hudební koncert, jak se vám hrálo?

Splnila jsem si svůj životní sen. Měla jsem svůj první koncert v životě a hned v Malostranské besedě. Smyčcové kvarteto MIB QUARTET mě oslovilo, jestli bych jejich koncerty neprováděla slovem, a já jsem skočila po příležitosti splnit si své tajné přání – být backvokalistkou. Ke spolupráci jsem oslovila svou dlouholetou přítelkyni Andrejku Marečkovou, která krásně zpívá.

První koncert byl testovací, jestli nám to bude spolu klapat, a máme z toho dobrý pocit. Těšíme se na další!

Chodila jste někdy do sboru?

Ne. Začínala jsem spíš z pozice „toužím hrát v kapele a nehraji na žádný hudební nástroj a stydím se zpívat“. Zpěv je nedílnou součástí herecké profese, takže jsem měla příležitost a potřebu chodit na hodiny zpěvu. Sborově ale zpívám v představení Muž bez minulosti.

Pocházíte ze Šumperka, což je kousek do Jeseníků.

Jezdila jste často na hory? Jaký k nim máte vztah?

Jako malá jsem na hory moc nejezdila, byla jsem frustrovaná nudicí se maloměstské dítě. Ale k horám jsem získala vztah v dospělosti, miluju je a moc mi vyhovuje Česká republika, která je obklopená horami. Nemám pak ani potřebu moc cestovat do zahraničí. Jsem šťastná tady. Po horách ráda chodím, pobývám v nich, kochám se. Je to základ kvality mého života – obklopovat se přírodní krásou.

Před třemi lety jste uvedla, že jste se ještě „nedokochala“ nadšením z toho, že jste vypadla z maloměsta. Platí to stále, nebo vás přepadla nostalgie?

(dlouhý smích) Žádná nostalgie, stále to platí. Pokud mám krizi a propadám nějakým panikám a strachu z budoucnosti, tak si říkám, že udělám všechno proto, abych se nemusela do Šumperka vrátit. Ale nic proti Šumperku, mohou tam být lidé šťastní, ale já ne. Nejsem vůči němu zahořklá, jen v tuto chvíli vím, kde je a kde není moje místo. Umřela bych tam na nedostatek impulzů, které teď potřebuji a mám je v Praze.

Jaké představení jste viděla naposledy ve svém volném čase vy?

Budete se divit, ale bylo to představení v Dejvickém divadle Brian. Doporučuji. A také v divadle Kalich představení Kaisera a Lábusa Žena pod pultem. V kině mě pobavily dvě skvělé komedie: jedna francouzská Co jsme komu udělali a druhá americká Miluj souseda svého. Tento týden jsem stihla zajít i na český film Kobry a užovky.

Působíte jako pozitivní člověk. Nejvíce mě pobavila vaše hláška: „Celý vesmír vznikl tak, že se Bůh nudil a měl smysl pro humor.“ Opravdu?

On má smysl pro humor, podívejte se na naše životy. Ten, kdo má smysl pro humor a sebeironii, se přibližuje k Bohu, částí sebe sama, komunikuje s ním. To je samozřejmě jen můj názor, takto to cítím. Smysl pro krásu a velkorysost, to všechno jsou pro mě boží kvality. Bez humoru pro mě život nemá smysl.

Příroda je základ kvality mého života.